

(Политика, 13.7.2012)

Јавна подметања, инсинуације, преувеличавање туђих и прикривање сопствених грехова, баш као и пријемчивост јавног мњења на повике „држ'те лопова“, ма са чије стране долазили и ма колико имали или немали смисла, појаве су старе колико и људско друштво.

Како су људско друштво, а с њим и сегмент јавне манипулације, постајали компликованији, тако су и јавне игре, „спиновања“ и блађења постајали све масовнији и све безочнији, да бисмо данас дошли до стања у ком се јавни живот, мање-више, своди на своју најбаналнију и најмрачнију страну.

Оно што у таквом стању највише депримира јесте спознаја до које мере и колико пута је јавност, као каква бесловесна гомила, спремна да пада на увек исте, отрцане фазоне.

Примера има безброј, као што су у доба „самоуправљања“ истицали на телевизијским дневницима: „како у свету, тако и код нас“.

Најновија гужва која се дигла око цене хотелске собе у којој је наводно, и наводно из хира, боравио још увек актуелни министар иностраних послова Србије и будући високи функционер Уједињених нација Вук Јеремић, од сличних хајки се разликује бар у једном, суштинском сегменту, чинећи овај случај јединственим чак и у интернационалним оквирима, а Србију земљом која претендује да буде светски шампион – ако не у нечему кориснијем, оно барем у производњи апсурдних ситуација.

То што је Вук Јеремић био изложен систематично координисаном медијском линчу током обављања своје министарске функције не би било толико чудно да је тај линч организовала само опозиција, и под условом да се суштинска оптужба није односила на

његову легалну и легитимну борбу за очување државних и националних интереса, који би, ваљда, требало да буду старији од страначких размирица.

Будући да је медијска снага харанге вођене против њега указивала како иза ње не стоје само опозиционе снаге него и значајни учесници у власти који су, барем декларативно, стајали иза принципа за које се Јеремић залагао, апсурд је био још и већи. Крунисан је нескривеним незадовољством његовом кандидатуром за председника скупштине Уједињених нација. А након што је, упркос жестоком фаворизовању његовог противкандидата у центрима светске моћи, Вук Јеремић на високу функцију изабран – закорачило се у зону сумрака.

Избор на овакав међународни положај би представника било које друге земље, укључујући и најмоћније и најмногољудније земље света, барем на одређено време поштедео отворених излива зловоље чак и најогорченијих унутрашњих политичких непријатеља, који би „прогутали кнедлу” и чекали својих пет минута. Ако ништа друго, најосновнија правила фер плеја налагала би такво понашање, чак и да је до избора дошло глатко и искључиво захваљујући позицији државе из које стиже изабрани кандидат.

А Вук Јеремић нипошто није изабран глатко. И нипошто искључиво захваљујући позицији државе која га је кандидовала.

Истина, да га његова странка није поставила за шефа српске дипломатије, Вук Јеремић не би ни дошао у прилику да за тако високу међународну функцију буде предложен.

Али, од тог посла не би било ништа без личне иницијативе, искустава и међународних познанстава и веза самог кандидата, и без логистичке подршке амбасадора Србије у Уједињеним нацијама Феодора Старчевића, угледног дипломате светског гласа ког је управо Јеремић позвао да се укључи у српски тим и ојача позицију земље у организацији у којој је заслужио пензију као службеник највишег ранга.

Можда је управо чињеница да је високо признање својој земљи у великој мери обезбедио сам – оно што ова земља Вуку Јеремићу не може да опрости.